

8. Két műfordító találkozik. Megnézik egymás fogát. Kinek a foga ez? – kérdezzetik.
9. Sorba állították a fordítókat, és agyonlőtték őket. Melyik volt a költő? Kérdezte a katona. A negyedik a sorban. Vagy az ötödik. Hát nem mindegy?
A műfordító meghalt, de más temettek el helyette. Bejött valaki más.
10. A nevünk: légió, mondja az ördög. A nevünk: idegenlégió, válaszolja a műfordító.

Imreh András

VERSFORDÍTÁS

Lépcsőtakarítás
de nem a port
felülről lefelé
egy szál trikóban –
nagy havat hólapáttal
lentől föl,
újracakkozni
a ferde síkot.
Aztán seprűvel újra le
a visszaroskadt kupacokat
a hófehér hamut
álmatag elmehavazásban – – –

Aztán bemenekülni.

MAJOMHÁZ

Majdnem mentünk tovább.
Üresnek tűnt ez a ketrec is,
mint a fókamedence, vízcseré közben.

Egyszer csak a sarokban
megbillent egy fekete kocka,
már-már kiborult egy test energiája,

de aztán visszazökkent.
Körülnéztem. Egy másik jógaülésben,
egy harmadik hátul, a sziklán

kaparózott.
Legutoljára vettem észre őt:
ott feküdt, háttal, pont előttem,

mint egy hajléktalan vagy nagybeteg.
Vagy mint aki csak nagyon mélyen alszik,
párna nélkül, a karján, mint apám.

Felriadt, hátrafordult, de csak egy pillanatra.
Nem volt szomorú, de nem is mosolygott,
úgy tűnt, csak a szemét akarja megmutatni.

Vakarta a mellét. De hiszen nem is mell –
ökölnyi gorillafej volt.
Azt hihetnéd pedig, minden gorilla hím.

És aztán megint minden moccanatlan.
De attól az egyetlen mozdulattól
egészen összebolydult a kronológia:

Sokkal közelebb került Crô-Magnon,
mint Spárta, Galilea vagy Etelköz.

A 21-ES BUSZON

Fogalmam sincs, hogy rúghatott be így.
Időnként főlegyenesedik,
törzsből tántorog,
de mikor a feje koppan az ablakon,
visszagörnyed a vak homályba.

Barátja mellette ül, mosolyog,
egy másik világban. Oldalra nem néz.
A fejét enyhén feltartja, mintha szélbe,
és ahogy kaptat a busz, föl, a hegyre,
aprókat bólogat: az utat szolmizálja.
A nagykanyarban egyetlen nagyot
bólint: kijött az eredmény.

Meglepő fürgén száll le, kezében
a fehér bot finom sáskacsáp.
Lent nyújtja a kezét,
mint jégtánckűr végén a férfi.
És partnere, mintha tripla
leszúrt rittberger után,
ki tudja, hogy, de tényleg érkezik a magasból.

Egy helyben tántorog a talpán.

Nagy ügygel-bajjal egymásba karolnak –
indulás.
Vak vezet világtalant.

„VOLS CANTAR?”

Emlékszel még arra a cédulára?
A lakáshirdetések közé volt rajzszögezve
az egyetemi aulában.

– Sí, sí! – Mint mindig ilyenkor, szétboldogult az arcod,
nem tudtál vele semmit kezdeni.
Azóta olyankor inkább, amikor szomorú vagy.

Engem nyomasztott, hogy nem lesz lakásunk.
A legolcsóbb is megfizethetetlen,
s nekünk, keletieknek, három hónap letét.

– Vull cantar – mondtad szégyenlős örömmel,
mintha csak valcerezni kértelek volna föl,
amit addig csak egyszer, sőt azóta is.

Vagy mintha máris azt kérdenéd: „Ugye nem baj,
hogy próbára megyek?” Nekem idegekkel,
megelőlegezett felebarátaiddal.

Aztán jógázni vagy katalán tanfolyamra,
gombászni, velem, megfejteti Tizianót
vagy sétálni a szélben,

élni egy kicsit, sárgacsekktelen,
dugulás- és vírustalan,
Népszabadságtalan, de szabad életet.

Most jutott csak eszembe, hogy látom, mennyire
rád omlik a napok görgetege,
a szülői és más értekezletek,

hogyan ázik vagy nem ázik a plafon,
hogyan a túróból, ha marad, estére körözött lesz,
és moziban sem voltunk már mióta.

Attól félsz, hogy valamit elfelejtesz,
azt kérdezed, mire jó az üvegviszaváltás,
azt gondolod, így telik el az élet.

Azt mondom: teljen, ha szépen telik,
és ígérem: táncolok még veled.

Mesterházi Mónika

„KIPUSZTULT FAJOK ÁLMA”

Imreh András újabb verseiről és költői hangjáról

Imreh András első verseskötetét (AMINEK KÉT NEVE VAN, 1998) egyelőre nem követte újabb, bár folyamatosan publikál, ha ritkán is. Ahogy pályatársaként a kéziratokat, folyóiratokban feltűnő verseit figyelem, jó ideje mindig van egy kötetnyi kész anyaga, amelyet aztán gondosan megrostál az épp aktuálisan kiadatlan kötet számára. Holott fiatalabbak emlegetik a legkedvesebb költőik közt, kortársai és az idősebb generációk is a rangja, nem pedig a publikált életműve alapján tartják számon. A hiányzó verseskönyvekről nem a költő tehet, hanem a kor(szak?), amelynek kultúrdarwinizmusában az asszertív attitűdnek van helye, a tartózkodónak nincs. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy ne lehetne a meglévő versanyagról gondolkodni.

Imreh András költészetének is a legfőbb – vagy egyik legfőbb – szenvedélye a gondolkodás. További két pillére a spontán érzékelés és a tudatos megfigyelés, és ezek eredményének igen pontos, részletekbe menő, az elütő elemeket gyakran humorosan vagy groteszkül vegyítő, sajátos logika egységébe rántó megfogalmazása. „Azután szürke lesz és kérges és tömör, / mint a pala vagy a müzliszelet”, írja például a komposztált fűről (KOMPOSZT). Gondolkodásmódja erősen asszociatív (sőt disszociatív), SZEMFÉNYVESZTÉS